

Djokovič + Joker = Djoker

Klaun. Alebo tiež komediant. A ak chcete, napríklad aj šašo a šoumen. Uletený blázon alebo zbožňovaný zabávač. Skrátka Joker. Srandista. Alebo v jeho prípade Djoker.

Takúto prezývku mu prišili, keď vtrhol do veľkých svetových arén a publikum fascinoval nielen svojím nesporným tenisovým kumštom, ale aj optimizmom, veselosťou a zábavou, ktorú rozdával nie plným priehrštím, ale plnou náručou. Bláznivými kúskami ho bavil tiež, to sa vie. Raz, keď parodoval ruskú krásku Mariu Šarapovovú, a inokedy zasa, keď verne imitoval španielskeho svalovca Rafaela Nadala...

Tie pohyby, tie gestá a mimika. Celá ona... A čo potom, keď si narazil blondávajú parochňu s nevyhnutným vrkočom a svoje číslo ešte vylepšil. Krásavica prichádzajúca, krásavica cupitajúca, krásavica prehrabávajúca si vlasy a nežne vzdychajúca, krásavica hekajúca pri každom údere do loptičky.

Diváci sa mohli zbláznieť a od smiechu potrať, keď sa vytiahnutý, chudý, šľachovitý srbský chlapec s paródiou na Šarapovovú vytasil. Kam prišiel, tam od neho chceli, aby ju predviedol. V Melbourne, rovnako ako v New Yorku, v monackom kniežatstve alebo kalifornskej púšti.

A s Nadalom to isté. Ako len ho vystihol. Ako dokonale ho vedel napodobniť. Rovnaký výraz, pohyby, rituály pred každým servisom. Ani na poškrabkanie na zadku nezabudol.

A čo potom, keď sa patrične rozparádil a začal pridávať ďalšie a ďalšie kúsky.

Jasné – Joker. Klaun. Komediant. Šašo a šoumen. Náramný zabávač.

Akože on sa vlastne volá?

Djokovič?!

Novak Djokovič, ktorého doma volajú Nole?

A nebolo by náhodou lepšie titulovať ho Djoker?

Veď stačí len malá prešmyčka, ktorá sa vzhľadom na jeho meno priamo ponúka. Zameniť písmená. Z Djokoviča a Jokera urobiť Djokera.

Veď na toho večne optimisticky naladeného a žiadnu zábavu nekaziaceho chlapca so srdcom na dlani a večne optimistickým pohľadom na svet, ktorý je stále plný emócií a temperamentu, padne ako prišitá.

Nebránil sa jej. Nevzpieral sa, že mu snád' nie je po chuti. Ba naopak, svoje šoumenské vlohy rozvíjal a zdokonaľoval rovnako ako tenisové umenie. A že toho vedel a vie.

Vyhrávať Grand Slamy, rovnako ako tisícové turnaje série Masters.

Zatancovať na betónových dvorcoch newyorského Flushing Meadows s kosačkou na trávu, aj keď nikto nemal tušenie, kde ju vzal, pretože okolo dvorcov nerastie ani steblo, ktoré by bolo potrebné aspoň z času na čas uťať.

Stúpať svetovým rebríčkom stále nahor a usadiť sa natrvalo na jeho vrchole.

Na charitatívnej exhibícii v brazílskom Riu vyrukovať na kurt proti trojnásobnému víťazovi Roland Garros Gustavovi Kuertenovi s členkou a v parochni, ktorá pripomínala účes, ktorým sa bývalá svetová jednotka v časoch najväčšej slávy chválila.

„Už som myslel, že niečo podobné v živote nezažijem,“ vďačne vzdychol Brazílčan Kuerten, ktorý pre opakujúce sa problémy s bedrom musel predčasne zanechať aktívnu kariéru.

Vďačnosť však patrila Djokerovi vždy a všade, kde k stále lepším a lepším výkonom pridal aj šoumenské kúscky a čísla na pobavenie publika. A bolo jedno, či išlo o prehliadkové mólo v Toronte, na ktorom najprv predvádzal elegantné kožené oblečenie, aby sa vzápätí za aplauzu a smiechu spoluhráčov i pozvaných hostí producíroval na móle ešte raz. Len tak v spodkoch vytiahnutých až niekam k prsným bradavkám... Či v parížskej hale Bercy vybehol na úvodný zápas tisícového turnaja série Masters s maskou zlosyna z Hviezdných vojen Dartha Vadera, aby po svojom oslávil Halloween, alebo sa v Melbourne krátko po víťaznom semifinále s Ferrerom zahral na lekára. V bielom plášti prikrášeným vpredu aj vzadu symbolom Červeného kríža, v sprievode nevyhnutného asistenta, ba dokonca s fonendoskopom na krku sa podujal pri štvorhre veteránov ošetrovať zraneného Francúza Henriho Leconta, aby mu pohotovo stanovil diagnózu, po ktorej vyrieknutí mohlo publikum Arénu Roda Lavera smiechom zrútiť.

„Úplne zošalel, liečenie bude veľmi dlhé,“ predniesol na adresu Leconta, ktorý si ošetrenie doktorom Djokovičom vyslovene vyžiadal.

Nič mu nezabránilo, aby na posvätnú trávu londýnskeho All England Clubu vyrukoval s plnou kabelou, z ktorej najskôr k údivu a potom pobaveniu fanúšikov vytiahol namiesto tenisovej rakety golfovú palicu. Jasné, že naňho hneď neviazane pokrikovali, že ako wimbledonský víťaz sa trochu pomýlil, ale Djoker nič. S golfovou palicou sa začal oháňať, akoby ju mal v rukách odjakživa.

„Žiadny omyl. To som vám po dohode so svojím sponzorom chcel iba ukázať, že naša taška Head je vhodná ako na tenis, tak aj na golf,“ mal s potmehúdsnym výrazom v tvári, samozrejme, navrch.

Bolo jedno, či v Riu tancoval na kurte s miestnymi polonahých tanečnicami sambu, alebo si zahral v jednom mančafte futbalovú exhibíciu s niekdajšími brazílskymi hviezdami Zikom, Bebetom či Romáriom. Či si s argentínskym futbalovým bohom Diegom Maradonom pinkali v arabskom Abú Zabí, alebo ho obradne vítal vo svojom boxe počas londýnskeho Turnaja majstrov, aby si potom s ním napríklad na druhom konci sveta pre zmenu zažongloval s tenisákom. Či sa na ázijskom turné nechal strhnúť hitom *Gangnam Style* od juhokórejského rapera Psy, takže ceremoniári pekinského turnaja len pozerali, ako vyvádza s malými podávačmi loptičiek a nemôže sa tej náramnej zábavy nabažiť bez ohľadu na to, či víťaznú trofej drží on, alebo ju úzkostlivo zvierá miestna moderátorka.

Raz zapózovať fotoreportérom ako Usain Bolt a inokedy zasa klepnúť televízneho reportéra držadlom tenisovej rakety roztopašne do rozkroku a nesmierne sa pri tom baviť. V Montreale si pri Rogers Cupe zatancovať s maskotom v podobe veľkého žltého tenisáku. A v Melbourne, kde sa mu darilo a darí zo všetkých grandslamových destinácií najviac, vyvádzať jeden rok s modelkou, moderátorkou a tanečnou hviezdou tamojšieho Star Dance Kym Johnsonovou, aby inokedy zasa s americkou tenistkou Serenou Williamsovou. A možno jej pri tom ešte šepkať, že zatiaľ čo show juhokórejského rapera Psy videlo na YouToube už vyše miliardy ľudí, na nich dvoch sa ich pozrie určite ešte viac. To preto, že on sám už dávno objavil a podľahol čaru internetu, na ktorý pravidelne umiestňuje svoje obzvlášť vydarené klipy. So Šarapovovou aj napríklad suchárom Federerom. S Nadalom tiež, to sa vie, aj keď španielskemu Rambovi nebolo práve dvakrát po chuti, keď Djokovič so svojím srbským súputníkom Viktorom Troickim parodovali jeho hudobný videoklip so Shakirou. A čo potom, keď sa mu po sérii víťazných bitiek s iným pomätencom z Balkánu, Jankom Tipsarevičom, doslova vysmievali fotografiou, na

ktorej mieril Tipsarevič na Djokera pištoľou, so sprievodným textom: „Rafa, koľko dáš, keď ho zastrelím?“ Ved' im aj odkázal, aby ho nechali na pokoji a podobné vtipy si raz a navždy odpustili. Nieto aby ho snád' jeho rival ešte niekedy skúšal imitovať. Ale tenisový svet, rovnako ako svet počítačových poblúznencov sledujúcich YouTube v jednom kuse, sa baviť neprestával.

Djokovičovým boxerským číslom v ringu melbournskej telocvične, v ktorom sa úlohy hostesky musel zhostiť slovenský tréner srbskej tenisovej jednotky Marián Vajda, rovnako ako napríklad paródiou reklamy na tenisové rakety, v ktorej, pochopiteľne, účinkuje krásavica Šarapovová.

Obdarený dokonalým hereckým kumštom, ako aj brilantnou pamäťou schopnou do posledného detailu zachytiť pohyby, mimiku aj reč napodobňovaných, uvádzal Djoković nielen svojich fanúšikov do extázy, keď spustil: „Ahoj, som Maria Šarapovová. A len s touto raketou sa cítim krásna. Skrátka ako žena.“ A televízne šou, do ktorých ho pozývajú v Ríme, takisto ako v Paríži, či doma v Belehrade, majú o úspech a sledovanosť postarané tiež, len čo sa v nich Djoker objaví. V talianskej televízii mu totiž nerobí problém zapinkať si v smokingu a s motýlikom na krku na zmenšenom kurte cez sieť s populárnym zabávačom Fiorello. A dokonca s panvičkou na omelety v ruke. Ba čo viac, svojho hostiteľa nechá srbský tenisový zázrak dokonca veľkoryso vyhrať. A vo francúzskej televízii sa zasa pustí do speváckeho čísla bez toho, aby ho museli do jeho obľúbeného šlágra I will survive dvakrát pobádať.

Dokonca ani v newyorskej Metropolitnej opere neváha pri audiencii u svetovo preslávenej sopranistky Natalie Dessay predviesť, ako veľmi spev miluje a že mu nie je zaťažko zaspievať kedykoľvek a kdekoľvek. Trebárs priamo v opere a áriu z Dona Giovanniho k tomu. Že si operná hviezda zapchávala uši a radila mu, aby sa radšej venoval tenisu, ktorý ovláda priam excelentne, nie je snád' ani potrebné dodávať.

Skrátka komik. Klaun a šašo. Srandista. Rodený komediant. Alebo v jeho prípade skôr Djoker.

Srbský chlapec so srdcom na dlani a večným optimizmom v duši. Chlapec, ktorý už v štyroch rokoch zdvíhal nad hlavu svoje hračky, či mamine hrnce a predstavoval si, že namiesto nich drží v rukách wimbledonskú trofej. Chlapec, ktorý sa vydal z rozbombardovaného Belehradu do sveta, aby si ho podmanil a nakoniec skutočne až na samý Olymp došiel. Chlapec Novak Djokovič, ktorého doma volali Nole a vo svete potom Djoker.

Práve o ňom je nasledujúci príbeh.

Hračky ako wimbledonská trofej

Musela si ho všimnúť. Medzi hordou strapatých, slnkom opálených chlapcov a dievčat sa jednoducho nedal ten čiernovlasý chlapec so šiltovkou narazenou až na uši prehliadnúť.

Mal v sebe niečo viac ako ostatní. Možno ešte nedržal raketu až tak predpisovo ako oni, ale postreh a cit pre svištiace loptičky mal taký, ako málokto z jeho rovesníkov. Odhad a intuíciu tiež. Hlavne však z neho sálala obrovská tvrdošijnosť. Taká tá správna, prirodzená, chlapčenská. A vôľa tiež.

Okamžite vycítila, že je pre tenis predurčený. Spoznala, aký talent v sebe skrýva. Hneď sa v ňom videla, pretože v sebe mal všetko a ešte niečo navyše.

Talent aj vôľu. Túžbu aj tvrdošijnosť. Obrovskú tvrdohlavosť. Cieľavedomosť, akú u iných nespozorovala. Chuť vyhrávať a mať nad všetkými navrch. Raz sa stať svetovou jednotkou.

„Od čias Moniky Selešovej som taký talent nepoznala. Najväčší zo všetkých, čo náš tenis mal,“ žasla srbská legenda Jelena Genčičová, keď na kurtoch v horskom letovisku v Kopaoniku šesťročného Novaka chvíľu sledovala. A že počas svojej aktívnej kariéry aj ďalšieho trénerského pôsobenia niečo videla a veľa talentov objavila. Na tenisových kurtoch, ale napríklad aj na hádzanárskych palubkách, lebo v oboch športoch bola rovnako dobrá.

S juhoslovanskou ženskou reprezentáciou získala na premiérových majstrovstvách sveta hádzanárok hraných prvýkrát v sedemčlenných družstvách a usporiadaných u nich doma v Belehrade a Virovitci bronzovú medailu. Len mimochodom – na šampionáte, odkiaľ vtedajšie československé družstvo okolo Pavly Bartákovéj, Vlasty Čihákovéj, Aleny Hodesovej, Květy Janečkovéj a spol. priviezlo zlaté medaily, pretože majstrovstvá sveta vyhralo. Juhoslovanky skončili tretie, na čom mala dvadsaťjedenročná Jelena Genčičová značnú zásluhu.

Lenže tenis mal u nej navrch. Aj po tom, ako raketu definitívne odložila a vydala sa na trénerskú dráhu. „Životné skúsenosti a prirodzený inštinkt, to sú moje najcennejšie devízy, ktoré ma na trénerskú dráhu predurčili,“ odpovedala už rešpektovaná a tenisovým svetom uznávaná trénerka Jelena Genčičová v rozhovore pre francúzsku agentúru AFP, kde v sebe našla mimoriadne fluidum na jedinečné talenty, ktoré nielen objavila, ale dopomohla im až na vrchol. A že ich nebolo málo, hoci z dlhého radu ich, pochopiteľne, hneď niekoľko vyčnieva.

Dnes už Američanka so srbským pôvodom a koreňmi Monika Selešová, štvornásobná víťazka Australian Open, trojnásobná víťazka French Open a dvojnásobná šampiónka z amerického Flus-

hing Maedows, ktorej sa nepodarilo vyhrať iba Wimbledon, aj keď si v deväťdesiatom druhom finále zahrála.

Chorvátka Iva Majoliová, ktorá žiarila ako tínedžerka, takže v dvadsiatke vyhrala Paríž, keď vo finále porazila o štyri roky mladšiu Martinu Hingisovú a prerušila tak jej sériu tridsiatich siedmich víťazných zápasov.

Krajan Majoliovej, Goran Ivanišević, ktorý na rozdiel od Selešovej slávny Wimbledon na štvrtý pokus v roku 2001 vo svojich tridsiatich rokoch predsa len vyhral, ba čo viac – stal sa vôbec prvým hráčom histórie, ktorý na londýnskej tráve triumfoval, hoci na ňu vstupoval len vďaka divokej karte pridelenej riaditeľstvom turnaja vtedy až 125. hráčovi sveta.

A súčasný velikán tenisového sveta, Novak Djokovič, ktorý slávnych zverencov Genčičovej už dávno prekonal, pochopiteľne, dodáva plejáde najväčší lesk.

Pritom ťažko súdiť, či svoju úlohu zohrala len náhoda, že sa malý Novak s budúcou trénerkou vôbec stretol a vstúpil jej do cesty.

Djokovič v ňu verí.

„Ak sa má v živote niečo stať, tak sa to stane. Bol to jednoducho osud,“ tvrdil a tvrdí aj po rokoch.

Ona sama mienila, že tomu skôr pomohli vlastnosti, ktoré v sebe chlapec Djokovičovcov skrýval a ktoré v ňom od malička cepovali rodičia. A tvrdo.

„Pozoroval nás cez plot a mne stačil výraz jeho tváre. Zaujatie, dychtivé oči, nastražené uši snažiace sa zachytiť každé slovo, ktoré som hovorila tým, ktorých som práve trénovala. Vydržal pritlačený na drôtenku celé hodiny, len aby mu nič neuniklo,“ spomínala

mnohokrát Genčičová na chlapca, ktorého v Kopaoniku objavila a ktorý dvíhal nad hlavu svoje hračky a vykrikoval: „Som Novak Djokovič a práve som vyhral Wimbledon.“

Vtedy tam ešte vládla hotová idyla, takže Kopaonik vyšperkovaný panorámou horských velikánov doslova rozkvital. Do vyhláseného rekreačného letoviska aj historického centra celej oblasti v rovnomennom národnom parku na hraniciach Srbska a Kosova prichádzali v zime lyžiari za nebývalým prídedom snehu, ktorý na tunajších svahoch leží niekedy až do mája. A od jari do jesene sem zasa mierili prominentní hostia z celej krajiny za dvoma stovkami dní prežiarovaných slnkom. Ideálne miesto na podnikanie. Ved' aj preto sa tam rodina Djokovičovcov z Belehradu, kde sa ich najstarší syn Novak narodil, presídlila a usadila v Kopaoniku.

Vyučovali lyžovanie, v pizzerii patriacej dedkovi Vladimirovi sa otáčali od rána do večera, okrem rýchleho občerstvenia ponúkali náramne dobré a široko-d'aleko preslávené palacinky. Podnikali všetci spoločne. Srdjan Djokovič s manželkou Dijanou, s ktorou sa zoznámil na lyžiarskych svahoch, jeho brat Goran a jeho životná partnerka.

Aj Jelena Genčičová si tam otvorila svoju školu, kde ponúkala tenisové základy malým a dávala lekcie dospelým. A tiež objavovala talenty... Aj malého Novaka.

Nemohla som si ho nevšimnúť. Spozorovala som ho za plotom, kde v jednom kuse sledoval mňa a vôbec všetko dianie okolo. Nakoniec som to nevydržala.